

25. 3. 2005

ID: 32050

Neoprávněné podnikání

Při trestném činu neoprávněného podnikání nezáleží na tom, zda jde o hlavní zdroj obživy pachatele, nebo zda svou činnost provádí vedle jiného zaměstnání. Kritérii zde jsou zejména délka neoprávněného podnikání, rozsah takové činnosti a její objem.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 847/2003, ze dne 28.8.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání podaném obviněným J. G., proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 11. 2002, sp. zn. 4 To 281/2002, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 3 T 209/99, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 11. 2002, sp. zn. 4 To 281/2002, a rozsudek Okresního soudu v Opavě ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. 3 T 209/99. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se přikazuje Okresnímu soudu v Opavě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný J. G. byl rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. 3 T 209/99, uznán vinným, že v období nejméně od 7. 1. 1997 do 23. 11. 1998 v S. L., okres O., vyrobil kopírováním na CD-R média a FD média nebo jinak získal rozmnoženiny různých počítačových programů, filmových děl a hudebních alb v celkové hodnotě nejméně 10.049.325,- Kč, které formou inzerce nabízel ke koupi a bez potřebného podnikatelského oprávnění prodával zájemcům z řad občanské veřejnosti v cenách od 150,- Kč do 1.000,- Kč s cílem získat trvalý zdroj příjmů a aniž k takovému užití počítačových programů, filmových děl a hudebních alb měl požadovaný souhlas jejich autorů či jiných oprávněných nositelů autorských práv nebo výrobců zvukových záznamů.

Takto zjištěné jednání obviněného soud prvního stupně právně kvalifikoval jednak jako trestný čin porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a jednak jako trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. Za to mu uložil podle § 152 odst. 2, § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 písm. a), § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří roků. Podle § 55 odst. 1 písm. a), b) tr. zák. mu dále uložil trest propadnutí věci, a to: 1 ks osobního počítače Pentium Bigtower CWT925OTC2, vybaveného procesorem AMD K6, 64 MB paměti RAM, pevným diskem Seagate Medalist 6531 ST36531A 6.5 GB, mechanikami CD-ROM NEC, CD-ROM SONY, CD-RW TRAXDATA 4260 PRO, zvukovou kartou, grafickou kartou ATI 264-VT4 Mach 64 a kartou ATI na zpracování videosignálu, 3 ks razítek, 3 ks FD médií s označením JG/1 - JG/3, 543 ks CD-R médií s označením 1 - 302, 304 - 469, 471 - 507, 509 - 546, zapsaných jako body 1), 2), 3), 5) pod položkou č. 13/99 v seznamu věcí vzatých do úschovy Okresního státního zastupitelství v Opavě a tam uložených. Podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. soud uložil zabránění věci, a to: 2 ks CD-R médií s označením PP/1, PP/2, 1 ks CD-R s označením FV/1 F. V., 15 ks CD-R médií s označením JH/1 - JH/15 J. H., 10 ks CD-R médií s označením MP/1 - MP/9, P/10 M. P., 5 ks CD-R médií s označením AČ/1 - AČ/5 A. Č., 1 ks CD-R média s označením JK/1 J. K., 1 ks CD-R média s označením DH/1 D. H., 1 ks FD média s označením MV/1 M. V., 1 ks CD -R média s označením DB/1 D. B., 2 ks CD-R médií s označením ML/1, ML/2 a 1

ks FD média s označením ML/1 M. L., 4 ks CD-R médií s označením IH/1 - IH/4 I. H., 5 ks CD-R médií s označením MK/ 1 - MK/5 M. K., 2 ks CD-R médií s označením ML/1, ML/2 M. L., 1 ks CD-R média s označením MB/1 M. B., 5 ks FD médií s označením JB/1 - JB/5 J. B., 1 ks FD média s označením JD/1 J. D., zapsaných jako body 4), 7 - 9), 11 - 22) pod položkou č. 13/99 v seznamu věcí vzatých do úschovy Okresního státního zastupitelství v Opavě a tam uložených. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. soud odkázal poškozené IFPI ČR - M. f. f. p., P., Ing. S. P., P., M. Inc., se sídlem O. M. W., R., W., USA, C. C., se sídlem C. A., O., O., K., A. S. I., se sídlem P. A., S. J., C., USA, A. Inc., se sídlem M., P., S. R., C. USA, S. C., se sídlem S. C. Blvd., C., C., USA, s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti odsuzujícímu rozsudku podal obviněný odvolání, které projednal Krajský soud v Ostravě ve veřejném zasedání konaném dne 4. 11. 2002, sp. zn. 4 To 281/2002, a usnesením podle § 256 tr. ř. je zamítl.

Opis usnesení odvolacího soudu byl doručen obviněnému dne 19. 3. 2003 a Okresnímu státnímu zastupitelství v Opavě dne 6. 3. 2003; obviněný tehdy obhájce neměl.

Dne 19. 5. 2003 podal obviněný prostřednictvím obhájce JUDr. L. P. osobně u Okresního soudu v Opavě dovolání proti usnesení Krajského soudu v Ostravě a rozsudku Okresního soudu v Opavě, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Ve svém obsáhlém podání v podrobnostech uvedl, že ačkoliv trestné činy podle § 152 a § 118 tr. zák. jsou trestné činy s blanketní skutkovou podstatou, ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně chybí odkaz na právní normu, kterou svým jednáním porušil; obecný odkaz na právní normu v rámci odůvodnění rozsudku podle jeho názoru nepostačuje, když navíc zde není citováno, které její konkrétní ustanovení svým jednáním porušil, a rovněž je zmíněn jen zákon č. [35/1965](#) Sb. (obviněný nepřesně poukázal na zákon č. 35/165 Sb.) a nikoliv zákon č. [121/2000](#) Sb., který postihuje danou problematiku mnohem obsáhleji a aktuálněji. Dále namítl, že výrok „jinak získal rozmnoženiny v hodnotě 10.049.325,- Kč“ nenaplnuje znak trestných činů podle § 152 a § 118 tr. zák., přičemž odkázal na zákon č. [121/2000](#) Sb., popř. zákon č. [35/1965](#) Sb. (opětovně nepřesně poukázal na zákon č. 35/165 Sb.), z něhož nevyplývá, že jeho porušení spočívá v samotném získání rozmnoženin a jejich užití formou pouhého držení v osobním vlastnictví bez svolení autora, ale naopak, že pouhá koupě či jiný způsob nabytí autorského díla kupř. rozmnoženiny není porušením § 12 odst. 4 zákona č. [121/2000](#) Sb. V této souvislosti poukázal i na chybějící vyčíslení poměru hodnoty rozmnoženin, které si vyrobil „kopírováním“ sám ve svém bydlišti nezákonně, a hodnotou rozmnoženin, které „nabyl jinak“, a tudíž nikoliv nelegálně s tím, že tuto otázku označil za rozhodující pro posouzení, zda byl trestný čin spáchán podle písmene b), druhého odstavce § 152 tr. zák., tj. ve značném rozsahu (dovolatel zřejmě nesprávně uvedl jako předmětný znak skutkové podstaty „větší rozsah“). Další výhrady uplatnil k výroku „kopírováním či jinak získal rozmnoženiny v hodnotě 10.049.325,- Kč“, jenž není porušením § 118 tr. zák., a k naplnění znaku „ve větším rozsahu“, pro nějž je třeba dosahovat příjmů neboli zisku. Námitky směřoval i k výročkům „nabízel formou inzerce ke koupi“, „v celkové hodnotě nejméně 10.049.325,- Kč, které formou inzerce nabízel“ a „bez potřebného podnikatelského oprávnění prodával zájemcům z řad občanské veřejnosti v cenách od 150,- Kč do 1.000,- Kč s cílem získat trvalý zdroj příjmů, aniž k takovému užití počítačových programů, filmových děl a hudebních alb měl požadovaný souhlas jejich autorů“, a to z hlediska zákona č. [121/2000](#) Sb., přičemž tvrdil, že takové výroky nenaplnují žádný znak trestných činů podle § 152 a § 118 tr. zák., a u posledně jmenovaného výroku se opětovně zaměřil na výklad pojmu „ve větším rozsahu“ u trestného činu neoprávněného podnikání a chybějící vyčíslení finančního objemu získaného prodejem rozmnoženin. K výroku „s cílem získat trvalý zdroj příjmů“ uvedl, že je vytržen ze souvislosti ostatních znaků charakterizujících „větší rozsah“. Závěrem první pasáže svého mimořádného oprávněného prostředku dovolatel zdůraznil, že v tzv. skutkové větě musí soud uvést všechny zjištěné skutkové okolnosti, které jsou v posuzovaném případě konkrétním obsahem

zákonných znaků skutkové podstaty příslušného zákonného ustanovení, podle kterého byl čin obviněného právně posouzen; jinak se jedná o porušení § 120 odst. 3 tr. ř.

V druhé části svého podání obviněný uplatnil výhrady k odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů, k tomu, jak tyto soudy hodnotily důkazy a jaká skutková zjištění na jejich podkladě učinily. Namítl, že z žádného z inzerátů není možné dovodit inzerce rozmnoženin, stejně jako její rozsah, jak je vyjádřen ve výroku o vině, nelze dovodit ze svědeckých výpovědí, z dobírkové poukázky pak není možné zjistit, co jí bylo placeno. Rovněž tak považoval za nesprávné, že ačkoliv soud byl přesvědčen o tom, že prodával i hardware, neuvedl tuto skutečnost ve výroku o vině. Dále brojil proti způsobu vyjádření soudů v rámci odůvodnění jejich rozhodnutí, a to ohledně dvou bankovních účtů a částky 119.654,80 Kč (výhradu uplatnil i ke zjištěné výši této částky) a také částky získané na základě poukázaných finančních prostředků na adresu jeho trvalého bydliště, stejně jako ohledně zamlčení skutečnosti, že se nevyjádřil k částce 10.049.325,- Kč v tom smyslu, že by ji získal prodejem vyrobených kopií různých programů. Napadl také zjištění soudů, že se kryl fiktivními firmami, neboť to podle jeho názoru nevyplývá z provedených důkazů. Za nesprávný a nezákonný označil postup soudu, kdy tento četl v hlavním líčení výpovědi svědků, přestože příslušné protokoly neobsahují jejich výslovné vzdání se práva odepřít výpověď; takové důkazy pak byly opatřeny v rozporu s trestním řádem, a proto jsou nepoužitelné a neúčinné. Konečně pak namítl, že jeho obhajoba nebyla vyvrácena a soud, pokud nevyhověl jeho návrhu na provedení dalších důkazů, měl v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč tak učinil.

V závěru svého podání obviněný uvedl, že popsaný skutek ve výroku o vině nezakládá důvody pro právní závěr, aby byl skutek posouzen jako trestné činy podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) a § 118 odst. 1 tr. zák., tj. soudy obou stupňů provedly nesprávné právní posouzení skutku. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud rozsudek soudu prvního stupně i usnesení odvolacího soudu zrušil.

Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství se k dovolání obviněného písemně vyjádřil dne 15. 7. 2003 a uvedl, že námitkám dovolatele je možné zčásti přisvědčit. Oprávněnou je především jeho výhrada, že v jednání popsaném ve skutkové větě vyjádřením „jinak získal rozmnoženiny počítačových programů“ nelze spatřovat nakládání s dílem, které je předmětem ochrany podle autorského práva ve smyslu § 152 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 30. 11. 2000, jak je definováno v ustanoveních autorského zákona č. [35/1965](#) Sb., ve znění zákona č. [86/1996](#) Sb. (jenž zde z časového hlediska přichází v úvahu, nikoli zákona č. [121/2000](#) Sb., jak uvádí obviněný); držení protiprávně zhotovených reprodukcí díla samo o sobě, bez toho, že by pachatel sám neoprávněně reprodukcí zhotovil či takové reprodukcce dále rozšiřoval, nelze podřadit pod citované ustanovení trestního zákona. Ohledně částky 119.654,80 Kč zjištěné nalézacím soudem jako příjmu obviněného mimo pracovní poměr, kterou mohl získat jako úplatu za protiprávně rozšiřované předměty této povahy, zdůraznil, že jednak není přesná, neboť obviněný prodával navíc i hardware, a dále nemůže naplnit znak „ve značném rozsahu“ ve smyslu § 152 odst. 2 písm. b) tr. zák. K předmětné právní kvalifikaci v žádném případě nelze dospět ani z částky 10.049.325,- Kč (tento svůj názor však státní zástupce blíže nerozvedl). Dále uvedl, že právní posouzení skutku podle § 118 tr. zák. se jeví rovněž jako vadné, protože ve skutkové větě vůbec není vyjádřen rozsah neoprávněného podnikání, a přisvědčil dovolateli, že samotné nabízení věcí ke koupi formou inzerce nenaplnuje znak podnikání. Za zásadní nedostatek označil fakt, že ve skutku popsaném ve výroku odsuzujícího rozsudku nefiguruje stanovení částky, jež měla naplnit zákonný znak „ve větším rozsahu“ a z rozhodnutí nalézacího soudu nelze zjistit, jaký příjem měl obviněný svým údajným neoprávněným podnikáním získat (z částky 10.049.325,- Kč zde nelze vycházet). Mimořádný opravný prostředek obviněného v další části brojil proti obsahu odůvodnění soudů obou stupňů, resp. k jejich úvahám při hodnocení důkazů, takové výhrady však nenaplnují žádný ze zákonných dovolacích důvodů, dovolání pouze proti odůvodnění rozhodnutí zákon nepřipouští, a proto k této argumentaci nelze přihlížet. Nicméně vzhledem k tomu, že popis skutku ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně se

nekryje s obsahem tzv. právních vět, když jednotlivé znaky trestných činů nevycházejí ze skutkových zjištění, a soud druhého stupně tuto vadu nepochybně zakládající důvod dovolání ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ponechal bez povšimnutí a označil odvoláním napadený rozsudek za bezvadný, odvolání obviněného zamítl a tím naplnil dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě, jakož i rozsudek Okresního soudu v Opavě, současně podle § 265k odst. 2 druhá věta tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Okresnímu soudu v Opavě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjišťoval, zda jsou v posuzované věci splněny zákonné podmínky přípustnosti dovolání formulované v § 265a tr. ř. Podle odst. 1 citovaného ustanovení lze napadnout dovoláním pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, pokud soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští, přičemž v ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) až písm. h) tr. ř. zákonodárce taxativně vymezil, co se rozumí rozhodnutím ve věci samé.

Při posuzování těchto okolností Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., neboť napadá rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest /§ 265a odst. 2 písm. a) tr. ř./ Obdobně shledal, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou /§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř./, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1 tr. ř.). Rovněž tak konstatoval, že obsah dovolání vyhovuje náležitostem vyžadovaným zákonem a formulovaným v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Po tomto zjištění se Nejvyšší soud dále zabýval otázkou, zda dovolání obviněného z jím namítaného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je opodstatněné.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání lze podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat, že skutek, jak byl v původním řízení zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako určitý trestný čin, ačkoliv šlo o jiný trestný čin nebo nešlo o žádný trestný čin; dále pak lze namítat vadnost jiného hmotně právního posouzení, které spočívá v nesprávném posouzení některé další otázky, nespočívající přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v posuzování jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva zejména trestního, ale případně i jiných právních odvětví. Není však možné namítat nesprávnost samotných skutkových zjištění ani nesprávnost hodnocení důkazů.

Důvody dovolání jako specifického mimořádného opravného prostředku, který byl nově zaveden zákonem č. [265/2001](#) Sb., jsou koncipovány v ustanovení § 265b tr. ř. tak, že dovoláním není možné napadat skutková zjištění ani způsob hodnocení důkazů. Nejvyšší soud není další odvolací instancí, nemůže přezkoumávat a posuzovat postup hodnocení důkazů soudy obou stupňů. V dovolacím řízení je naopak zásadně povinen vycházet z jejich skutkových zjištění a teprve v návaznosti na zjištěný skutkový stav posuzovat hmotně právní posouzení skutku.

Část dovolacích námitek obviněného v podaném mimořádném opravném prostředku, které pod citovaný důvod dovolání podřadil a rozvedl na stranách 5 až 9 podání, tvoří výhrady jednak primárně skutkové a jednak k odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů. Tak je tomu především ohledně námitek, že z žádného z inzerátů není možné dovodit inzerci rozmnoženin, stejně jako její rozsah, jak je vyjádřen ve výroku o vině, nelze dovodit ze svědeckých výpovědí, a že z dobírkové poukázky není možné zjistit, co jí bylo placeno. Nejinak je tomu stran námítky, že ačkoliv soud byl přesvědčen o tom, že prodával i hardware, neuvedl tuto skutečnost ve výroku o vině, i ohledně námitek, jimiž brojil

proti způsobu vyjádření soudů v rámci odůvodnění jejich rozhodnutí, a to ohledně dvou bankovních účtů a částky 119.654,80 Kč, přičemž výhradu uplatňuje i ke zjištěné výši této částky, a také částky získané na základě poukázaných finančních prostředků na adresu jeho trvalého bydliště, stejně jako ohledně zamlčení skutečnosti, že se nevyjádřil k částce 10.049.325,- Kč v tom smyslu, že by ji získal prodejem vyrobených kopií různých programů. Obdobný charakter má i jeho výhrada ke zjištění soudů, že se kryl fiktivními firmami, když tato skutečnost podle jeho názoru nevyplývá z provedených důkazů, a rovněž jeho tvrzení o nesprávném a nezákonném postupu soudu, jestliže tento četl v hlavním líčení výpovědi svědků, přestože příslušné protokoly neobsahují jejich výslovné vzdání se práva odepřít výpověď (takové důkazy označil za provedené v rozporu s trestním řádem, a proto nepoužitelné a neúčinné). Podobně je třeba nahlížet i na námitky, že jeho obhajoba nebyla vyvrácena a soud, pokud nevyhověl jeho návrhu na provedení dalších důkazů, měl v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč tak učinil.

Pokud by podané dovolání obsahovalo jen uvedené výhrady, nešlo by o námitky podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale o námitky jiné, které stojí mimo jeho rámec, a dovolání by bylo třeba odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. V této souvislosti je třeba rovněž zdůraznit, že nestačí jen formální odkaz na příslušné zákonné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů, nýbrž obsah konkrétně uplatněných námitek, tvrzení a názorů, o něž je v dovolání existence určitého dovolacího důvodu opírána, musí zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř. skutečně věcně odpovídat. K výhradám obviněného vztahujícím se k odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů pak Nejvyšší soud připomíná, že dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné (§ 265a odst. 4 tr. ř.).

Obviněný J. G. však v rámci předmětného důvodu dovolání namítl i nesprávnou právní kvalifikaci zjištěného skutku jako trestných činů porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. s tím, že popis skutku v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku nalézacího soudu, resp. jeho jednotlivé části nenaplnují znaky skutkových podstat jmenovaných trestných činů. Takovou výhradu je třeba považovat za námitku, kterou lze pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadit. Případná chybná aplikace citovaných zákonných ustanovení soudy prvního i druhého stupně by totiž mohla vést k rozhodnutí, které spočívá na „nesprávném právním posouzení skutku“. Nejvyšší soud proto podle § 265i odst. 3 tr. ř. musel přezkoumat zákonnost a odůvodněnost napadeného výroku usnesení soudu druhého stupně, a to v rozsahu a z důvodu zmíněného v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Po tomto přezkoumání Nejvyšší soud dospěl k závěru, že podané dovolání je v uvedeném rozsahu zčásti opodstatněné, a protože bylo důvodně podáno dovolání proti výroku o vině, přezkoumal podle § 265i odst. 4 tr. ř. v návaznosti na vytýkané vady i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Částečnou důvodnost podaného dovolání z dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud dovodil z následujících skutečností.

Podle § 120 odst. 3 tr. ř. výrok rozsudku, jímž se obviněný uznává vinným, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedení všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu. Ve skutkové větě výrokové části rozsudku tudíž musí být popsány všechny znaky skutkové podstaty daného trestného činu, a to slovním vyjádřením všech okolností, které v konkrétném případě vytváří znaky tohoto trestného činu. Popis skutku proto nemůže být libovolný, ale musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro právní kvalifikaci.

O správné právní posouzení skutku se jedná tehdy, když popis skutku ve výroku rozsudku uvedený je

v souladu s právní větou, obsahující formální zákonné znaky skutkové podstaty konkrétního trestného činu (a současně skutek dosahuje potřebný stupeň společenské nebezpečnosti). Naproti tomu o nesprávné právní posouzení se jedná v případě, že popis skutku vyjádřený ve skutkové větě výroku rozsudku bezezbytku neodpovídá formálním znakům použité skutkové podstaty trestného činu vyjádřeným v právní větě výroku. Z logiky věci plyne, že o nesprávné právní posouzení skutku by se jednalo též v případě, kdy sice skutková věta i právní věta výroku jsou v souladu, avšak skutek nedosahuje potřebného stupně společenské nebezpečnosti.

Nejvyšší soud rovněž považuje za vhodné zmínit, že jednočinný souběh trestných činů porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. není vyloučen.

Při posuzování otázky, zda přezkoumávané rozhodnutí bude spočívat na nesprávném právním posouzení skutku, tj. bude-li právní posouzení uvedené ve výroku rozhodnutí v rozporu se skutkem, jak je ve výroku rozhodnutí popsán, má zásadní význam zjištění Okresního soudu v Opavě popsané ve výrokové části jeho odsuzujícího rozsudku, že obviněný v období nejméně od 7. 1. 1997 do 23. 11. 1998 v S. L., okres O., vyrobil kopírováním na CD-R média a FD média nebo jinak získal rozmnoženiny různých počítačových programů, filmových děl a hudebních alb v celkové hodnotě nejméně 10.049.325,- Kč, které formou inzerce nabízel ke koupi a bez potřebného podnikatelského oprávnění prodával zájemcům z řad občanské veřejnosti v cenách od 150,- Kč do 1.000,- Kč s cílem získat trvalý zdroj příjmů a aniž k takovému užití počítačových programů, filmových děl a hudebních alb měl požadovaný souhlas jejich autorů či jiných oprávněných nositelů autorských práv nebo výrobců zvukových záznamů.

Nejvyšší soud považuje nejprve za potřebné zdůraznit, že podle § 16 odst. 1 tr. zák. trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Tímto ustanovením je zdůrazněna zásada, vyplývající již z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (publikované pod č. [2/1993](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů), že trestní zákony nepůsobí nazpět. Podle zjištění rozhodujících soudů se obviněný dopustil stíhaného skutku v letech 1997 a 1998 a soudy obou stupňů, jak vyplývá z jejich rozhodnutí, jeho čin posuzovaly podle právní úpravy účinné v době jeho spáchání.

Trestný čin porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 30. 11. 2000, tj. před novelou provedenou zákonem č. [121/2000](#) Sb. účinnou od 1. 12. 2000, a především v době, kdy obviněný se měl stíhaného skutku dopustit, spáchal ten, kdo s dílem, které je předmětem ochrany podle práva autorského, nebo s výkonem výkonného umělce, zvukovým či obrazovým záznamem nebo rozhlasovým či televizním pořadem, které jsou předmětem práva příbuzného právu autorskému, neoprávněně nakládal způsobem, který přísluší autoru, výkonnému umělci, výrobcí zvukového či obrazového záznamu, rozhlasové či televizní organizaci nebo jinému nositeli těchto práv, anebo kdo jinak tato práva porušoval. Podle písmene b), odstavce druhého citovaného zákonného ustanovení odnětím svobody na šest měsíců až pět let nebo peněžitým trestem nebo propadnutím věci bude pachatel potrestán, dopustí-li se takového činu ve značném rozsahu.

Ustanovení § 152 odst. 1 tr. zák. je trestněprávní normou s tzv. blanketní dispozicí, která obsahuje právní pojmy upravené normami jiného právního odvětví než trestního práva, a to konkrétně práva autorského a práv s ním souvisejících. V posuzovaném období, kdy měl obviněný spáchat stíhaný skutek, byl touto mimotrestní právní normou především zákon č. [35/1965](#) Sb., o dílech literárních, vědeckých a uměleckých (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen AutZ). V případě § 152 odst. 1 tr. zák. se přitom uplatní zásada, a to i vůči cizinci, že zákony zavazují každého, i když je nezná (ignorantia iuris nocet), neboť tu nejde o omyl skutkový, nýbrž o omyl právní. Negativní omyl o normách, jichž se trestní zákon dovolává ve svých blanketních ustanoveních, neomlouvá, neboť neznalost trestního zákona a toho, co je trestným činem, neomlouvá (srov. rozh. č. 9/1997 Sb. rozh.

trest.). Proto pachatel v případě takového právního omylu bude trestný podle skutkové podstaty trestného činu porušování autorského práva podle § 152 tr. zák. a k tomu, že nevěděl, že jeho jednání je trestné, se může přihlídnout jako k polehčující okolnosti.

Trestní zákon ve znění účinném do 30. 11. 2000 při vymezení trestného činu porušování autorského práva v ustanovení § 152 odst. 1 tr. zák. uváděl dvě alternativy jeho skutkové podstaty. První z nich naplnil ten, kdo s dílem, které je předmětem ochrany podle práva autorského, nebo s výkonem výkonného umělce, zvukovým či obrazovým záznamem nebo rozhlasovým či televizním pořadem, které jsou předmětem práva příbuzného právu autorskému, neoprávněně nakládal způsobem, který přísluší autoru, výkonnému umělci, výrobci zvukového či obrazového záznamu, rozhlasové či televizní organizaci nebo jinému nositeli těchto práv; k naplnění druhé alternativy pak došlo v případě porušení těchto práv jinak (tj. jiným způsobem).

Popis skutku, jehož se měl obviněný dopustit a jímž měl naplnit skutkovou podstatu trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. ve znění účinném do 30. 11. 2000 tak, jak je uveden ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně, s nímž se ztotožnil i soud odvolací, a jenž je rozveden v odůvodněních rozhodnutí soudů obou stupňů, vykazuje ve vztahu k zákonnému vymezení posuzovaného trestného činu řadu nedostatků.

Především jestliže soud prvního stupně učinil skutkové zjištění, že obviněný vyrobil kopírováním na CD-R média a FD média nebo jinak získal rozmnoženiny různých počítačových programů, filmových děl a hudebních alb ... , které formou inzerce nabízel ke koupi a ... prodával zájemcům z řad občanské veřejnosti ... s cílem získat trvalý zdroj příjmů a aniž k takovému užití počítačových programů, filmových děl a hudebních alb měl požadovaný souhlas jejich autorů či jiných oprávněných nositelů autorských práv nebo výrobců zvukových záznamů, tedy ... s dílem, které je předmětem ochrany podle práva autorského, a zvukovým záznamem, který je předmětem práva příbuzného právu autorskému, neoprávněně nakládal způsobem, který přísluší autoru, výrobci zvukového záznamu a nebo jinému nositeli těchto práv, měl v případě takového typu užívání filmových děl a hudebních alb, byly-li v jejich rámci zachyceny též umělecké výkony výkonných umělců, což lze do značné míry předpokládat, zohlednit skutečnost, zda tak nedošlo současně (mimo práva autorského) i k porušení práv výkonných umělců. Je třeba zdůraznit, že ochrana práv autorů, výkonných umělců i výrobců zvukových záznamů se uplatňuje vedle sebe a za určitých okolností může pachatel jedním jednáním porušovat práva náležející všem třem skupinám jejich nositelů, resp. jejich zástupců (srov. rozh. Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 75/2001). Autoři, výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů mohou být navíc zastoupeni, a to ať již Ochranným svazem autorským pro práva k dílům hudebním (zastupujícím jen autory), tak společností I. (nezávislou společností výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamů), či jiným zástupcem, resp. pověřenou právníčkou osobou /k tomu je možno srovnat zejména ustanovení § 2 odst. 1 tehdy platného zákona č. [237/1995](#) Sb., o hromadné správě autorských práv a práv autorskému právu příbuzných a o změně a doplnění některých zákonů;/ případným zastoupením uvedených subjektů se soud prvního stupně prakticky vůbec nezabýval.

Nalézací soud rovněž náležitě neobjasnil a nespecifikoval ani s jakým hudebním repertoárem, filmovými díly, resp. počítačovými programy obviněný neoprávněně nakládal; v této souvislosti měl rovněž přihlídnout k tomu, zda v případě zahraničních nositelů příslušných práv tato díla či výkony požívaly na území České republiky ochrany ve smyslu § 50 odst. 2, 3 a 5 AutZ.

Naopak soud prvního stupně (a rovněž soud odvolací, který shledal jeho skutková zjištění i právní kvalifikaci, tj. výrok o vině, stejně jako výrok o trestu správným) nepochybil, pokud posoudil jednání obviněného v souladu s § 16 odst. 1 tr. zák. podle původní úpravy, tj. úpravy účinné do 30. 11. 2000, která odkazovala na zákon č. [35/1965](#) Sb., neboť úprava trestného činu porušování autorského práva podle § 152 tr. zák. ve znění účinném po 1. 12. 2000, tj. po novele provedené zákonem č.

[121/2000](#) Sb., je pro obviněného stejně příznivá jako úprava účinná v době spáchání činu (zjištěným jednáním spočívajícím v pořizování rozmnoženin děl a zvukových záznamů a jejich prodeji dalším osobám bez potřebného souhlasu nositelů příslušných práv by trestní odpovědnost obviněného byla dána nepochybně i podle novelizovaného citovaného ustanovení); nalézacímu a potažmo i odvolacímu soudu je však třeba vytknout, že otázce aplikace příslušné právní úpravy v odůvodnění svých rozhodnutí nevěnovaly vůbec žádnou pozornost. Samotnou argumentaci obviněného k možnému použití zákona č. [121/2000](#) Sb., kdy odkazoval na v něm obsáhleji a aktuálněji obsaženou danou problematiku, je však třeba považovat za irelevantní.

K námitce obviněného, že ve výrokové části rozsudku chybí odkaz na právní normu, kterou svým jednáním porušil, resp. její přesné ustanovení, je třeba uvést, že skutková část výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu v tomto směru skutečně není pregnantně formulována. S touto otázkou se soud prvního stupně náležitě nevyřadil ani v odůvodnění svého rozhodnutí, kde (na str. 6) pouze citoval zákon č. [35/1965](#) Sb., s nímž měl obviněný jednat v rozporu. Vytýkané pochybení neodstranil ani odvolací soud, který se sice pochvalně vyjádřil o právní kvalifikaci použité okresním soudem, ale autorský zákon (natož pak jeho příslušná ustanovení obviněným porušená) ani necitoval. Z pohledu dovolacího řízení nejde jen o neúplnost popisu skutku a porušení procesního ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř., ale o natolik podstatnou vadu, která v důsledku absence výslovného označení příslušných ustanovení konkrétní právní normy, v rozporu s níž obviněný jednal a na niž ustanovení § 152 tr. zák. v rámci své blanketní dispozice odkazuje, zpochybňuje závěr o správném hmotně právním posouzení skutku. Proto tuto námitku podřazenou obviněným pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je třeba považovat za opodstatněnou.

Nejinak je tomu s výhradou obviněného, že ve formulaci části skutkové věty „jinak získal rozmnoženiny...“ nelze spatřovat neoprávněné nakládání s dílem, které je předmětem ochrany podle autorského práva ve smyslu § 152 tr. zák. Takový popis části jednání obviněného není dostatečně konkrétní a určitý, aby z něho jasně vyplývalo, jakým způsobem obviněný nakládal s dílem, které je předmětem ochrany podle práva autorského, nebo se zvukovým záznamem, který je předmětem práva příbuzného právu autorskému, resp. s dalšími předměty ochrany podle zákona č. [35/1965](#) Sb., aby tak jednal v rozporu s ním. Rovněž tak je třeba souhlasit s názorem státního zástupce, že samotné držení protiprávně zhotovených rozmnoženin díla, resp. zvukového záznamu, bez toho, že by pachatel sám neoprávněně takové rozmnoženiny zhotovil či je dále rozšiřoval, nelze pod citované ustanovení trestního zákona podřadit.

S právě uvedenou problematikou souvisí i další důvodná námitka obviněného, že pokud soud vázal zjištěnou celkovou hodnotu rozmnoženin ve výši 10.049.325,- Kč jednak na ty, které vyrobil kopírováním a dále s nimi neoprávněně nakládal, a jednak na ty, jež získal jinak a u nichž nelze dojít k závěru, že je užíval v rozporu se zákonem č. [35/1965](#) Sb., pak nelze určit, kolik z této částky připadalo na ty které z nich, tj. kolik činila hodnota právě těch rozmnoženin, s nimiž nakládal tak, že jeho jednání naplnilo skutkovou podstatu trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Pokud však dovolatel v této souvislosti poukázal na zákonný znak „značný rozsah“ (jak již výše zmíněno, zřejmě omylem ve vztahu k tomuto trestnému činu použil termín „větší rozsah“, což je ovšem znak skutkové podstaty trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák.), je třeba uvést, že tento znak je nutno vykládat s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem případu; o značný rozsah půjde tehdy, když se bude jednat o opakovanou a déle trvající činnost a hodnota neoprávněně pořízených rozmnoženin bude dosahovat nejméně částky 200.000,- Kč. Jen pro úplnost dovolací soud považuje za vhodné dodat, že pouhá polemika k samotné výši této hodnoty by byla polemikou se skutkovým zjištěním a jako taková by stála mimo rámec dovolatelem uplatněného důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.; v kombinaci s rozvedeným problémem stran formulace „jinak získal rozmnoženiny...“ je ovšem pod tento dovolací důvod podřaditelná.

Jestliže dovolatel brojil dále proti formulaci „kopírováním či jinak získal rozmnoženiny v hodnotě

10.049.325,- Kč“ s tím, že takové jednání není porušením

§ 118 tr. zák., neboť pro naplnění znaku „ve větším rozsahu“ je třeba dosahovat příjmů neboli zisku a on sice „získával“ určitou hodnotu, nikoli však příjmy, pak takovou námitku nelze považovat za opodstatněnou. Podle zjištění nalézacího soudu a rovněž tak soudu odvolacího (blíže rozvedených v odůvodnění jejich rozhodnutí) obviněný svou činností získal příjem, a to částku nejméně 119.654,80 Kč. Třebaže ani v tomto případě není skutková věta perfektní a v plném souladu s procesním ustanovením § 120 odst. 3 tr. ř., ve svém důsledku závěr o nesprávném hmotně právním posouzení neimplikuje. To však na druhé straně neznamena, že by toto dílčí pochybení v novém rozhodnutí soudu prvního stupně (v případě opětovného uznání viny obviněného jmenovaným trestným činem) nemělo být napraveno. Učinil-li totiž nalézací soud zmíněný skutkový závěr o celkovém příjmu obviněného, měl jej vyjádřit již (a především) ve skutkové větě výroku o vině.

Pokud jde o výhrady obviněného, že výroky „nabízel formou inzerce ke koupi“ a „v celkové hodnotě nejméně 10.049.325,- Kč, které formou inzerce nabízel“ nenaplňují žádný znak dotčených trestných činů, ani tyto Nejvyšší soud neshledal opodstatněnými. Dovolatel totiž opřel svou argumentaci o jím účelově vyjmutá vyjádření ze skutkové větě; takový postup při posuzování souladu právního posouzení ve výroku rozhodnutí se skutkem tak, jak je ve výroku rozhodnutí popsán, není možný. Při něm je třeba vycházet z celkového popisu skutkového děje jako sledu údajů a okolností, za nichž se stal, a pak zkoumat, zda takto vytvořená skutková věta představuje úplné slovní vyjádření posuzovaného skutku tak, aby obsahoval všechny relevantní znaky skutkové podstaty trestného činu.

Ve svém mimořádném opravném prostředku dále obviněný polemizoval se závěrem soudů obou stupňů, že svým jednáním naplnil znak „ve větším rozsahu“ skutkové podstaty trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák., přičemž namítl chybějící vyčíslení finančního objemu získaného prodejem rozmnoženin, a dále poukázal na to, že znak „s cílem získat trvalý zdroj příjmů“ je vytržen ze souvislosti ostatních znaků charakterizujících „větší rozsah“.

K tomu je zapotřebí uvést, že trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1998, tj. v době, kdy se měl obviněný souzeného skutku dopustit, spáchal ten, kdo neoprávněně ve větším rozsahu poskytoval služby nebo provozoval výrobní nebo jiné výdělečné podnikání. Z uvedeného vyplývá, že neoprávněné podnikání musí být prováděno ve větším rozsahu. Rozhodující zde přitom je, že musí jít o činnost srovnatelnou s výkonem zaměstnání, provozovanou s cílem získat trvalý zdroj finančních příjmů, při níž pachatel dosahuje příjmy srovnatelné s příjmy z pracovního poměru s běžným výdělkem, a děje se tak po dobu nejméně šesti měsíců. Nezáleží však na tom, zda jde o hlavní zdroj obživy pachatele, nebo zda svou činnost provádí vedle jiného zaměstnání. Kritérii zde tedy budou zejména délka neoprávněného podnikání, rozsah takové činnosti, její objem apod. (k tomu lze srovnat např. rozhodnutí č. 5/1996 Sb. rozh. trest. a další).

V daném případě zjištěná činnost obviněného spočívající v tom, že ... vyrobil kopírováním na CD-R média a FD média ... rozmnoženiny různých počítačových programů, filmových děl a hudebních alb v celkové hodnotě nejméně 10.049.325,- Kč, které formou inzerce nabízel ke koupi a bez potřebného podnikatelského oprávnění prodával zájemcům z řad občanské veřejnosti v cenách od 150,- Kč do 1.000,- Kč s cílem získat trvalý zdroj příjmů a aniž k takovému užití počítačových programů, filmových děl a hudebních alb měl požadovaný souhlas jejich autorů či jiných oprávněných nositelů autorských práv nebo výrobců zvukových záznamů, přičemž, jak je rozvedeno v odůvodněních rozhodnutí soudů, touto činností získal částku nejméně 119.654,80 Kč, měla nepochybně charakter podnikání. Jejím prostřednictvím obviněný po dobu takřka dvou let získával navíc (vedle výdělků ze zaměstnání) shora uvedené nezanedbatelné příjmy s cílem je takto trvale získávat.

Soud prvního stupně v rámci svých souhrnných právních úvah (vztahujícím se k oběma výše citovaným trestným činům) dovedl, že obviněný si takto počínal „v rozporu se zákonem č.

[35/1965](#) Sb., o dílech literárních, vědeckých a uměleckých, ve znění pozdějších předpisů, a v rozporu se zákonem č. [455/1991](#) Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů“ (str. 6 rozsudku), aniž blíže rozvedl, která konkrétní ustanovení toho kterého zákona měl na mysli. Ani v tomto případě odvolací soud zmiňovaný nedostatek nenapravit a absentující úvahy okresního soudu svými úvahami nenahradil.

K uvedené problematice je zapotřebí alespoň stručně uvést, že podnikáním se obecně rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Podle obchodního zákoníku je podnikatelem: a) osoba zapsaná v obchodním rejstříku, b) osoba, která podniká na základě živnostenského oprávnění, c) osoba, která podniká na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů, d) fyzická osoba, která provozuje zemědělskou výrobu a je zapsána do evidence podle zvláštního předpisu. Jelikož v daném případě přicházejí reálně v úvahu jen situace popsané pod písmeny b) a c), je třeba ještě dodat, že podnikání na základě živnostenského oprávnění upravuje živnostenský zákon (č. [455/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů), který rozlišuje dva druhy živností - ohlašovací a koncesované. Ohlašovací živnosti smějí být provozovány (při splnění stanovených podmínek) na základě ohlášení a jsou jimi živnosti řemeslné (podmínkou je odborná způsobilost získaná vyučením v oboru), vázané (podmínkou je odborná způsobilost získaná jinak) a volné (odborná způsobilost není stanovena). Koncesované živnosti smějí být provozovány jen na základě koncese (odborná způsobilost je upravena zvláštními předpisy). Jiným než živnostenským podnikáním se rozumí celá řada činností, mimo jiné i využívání výsledků duševní tvůrčí činnosti chráněných zvláštními zákony, tedy i zákonem č. [35/1965](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Chtěl-li soud prvního stupně dovést, že jednání obviněného mělo charakter podnikání výrobního (zhotovování výrobků, resp. zboží) s následným prodejem, jak by bylo možno usuzovat ze skutkové věty výrokové části rozsudku (... vyrobil a ... bez potřebného podnikatelského oprávnění prodával ...), měl to v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě vysvětlit i s odkazem na příslušná ustanovení živnostenského zákona, v rozporu s nimiž obviněný podle jeho názoru jednal. Současně (s ohledem na to, že podnikání obviněného spočívalo ve využívání výsledků tvůrčí duševní činnosti chráněných zvláštními zákony) se však nemohl nevypořádat s otázkou, zda jednání obviněného nebylo v rozporu spíše se zákonem č. [35/1965](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť činnost popsanou ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku prováděl bez potřebného souhlasu nositelů autorského práva a práv příbuzných právu autorskému, tedy neoprávněně. Pak ale následně musel řešit i otázku, zda takovou činností mohl jednat v rozporu s oběma zmiňovanými zákony současně, nebo naopak jen s jedním (a kterým) z nich.

Z uvedeného výkladu je zřejmé, že na jedné straně námitky obviněného k absenci vyčíslení finančního objemu získaného prodejem a znaku „s cílem získat trvalý zdroj příjmů“ nejsou opodstatněné, takže dovolací soud jim nemohl přisvědčit, na druhé straně však chybějící úvahy soudů obou stupňů o tom, která konkrétní ustanovení příslušného zákona obviněný svou činností porušil, zpochybňují závěr o správnosti použitého hmotně právního ustanovení (konkrétně § 118 odst. 1 tr. zák.).

Vzhledem ke všem těmto skutečnostem Nejvyšší soud shledal podané dovolání jen zčásti (v rozsahu shora rozvedeném) důvodným. Proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 11. 2002, sp. zn. 4 To 281/2002, a rozsudek Okresního soudu v Opavě ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. 3 T 209/99, a současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Konečně podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Opavě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl (s ohledem na shora rozvedené nedostatky i v provedeném dokazování a potřebu jeho dalšího doplnění nemohlo postačovat přikázání věci k opětovnému projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Ostravě).

Po zrušení obou napadených rozhodnutí se trestní věc obviněného J. G. dostala do stadia řízení před soudem prvního stupně. Úkolem Okresního soudu v Opavě bude při dodržení všech v úvahu přicházejících ustanovení trestního řádu věc projednat a učinit v ní zákonu odpovídající rozhodnutí.

Jakkoliv Nejvyšší soud nemůže předjímat způsob budoucího rozhodnutí soudu prvního (a event. i druhého) stupně, přece jen musí upozornit na to, že povinností nalézacího (a event. i odvolacího) soudu bude doplnit dokazování za účelem upřesnění popisu stíhaného skutku tak, aby z něj bylo jednoznačně patrné, jaká práva, jakým způsobem a v jakém rozsahu měl obviněný J. G. porušit. Přitom je třeba vzít v úvahu, jak již bylo výše zdůrazněno, že dojde-li k neoprávněnému užití filmových děl a zvukových záznamů, mohou být porušena vedle práv autorů a výrobců těchto záznamů i práva výkonných umělců. Práva všech subjektů chráněných autorským zákonem jsou samostatnými právy a k užití předmětu ochrany je třeba svolení všech nositelů práv, pokud tato práva nebyla smluvně převedena na výrobce nebo ochrannou organizaci. Po vyhodnocení všech provedených důkazů postupem podle § 2 odst. 6 tr. ř., když skutkový stav věci bude zjištěn v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., pak bude třeba tento právně posoudit, tj. učinit závěr, zda a pokud ano, jakého trestného činu se svým jednáním obviněný dopustil, přičemž pak v tomto směru rozhodné skutečnosti bude třeba zahrnout do skutkové věty výroku o vině.

Nejvyšší soud přitom upozorňuje, že skutková podstata trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 tr. zák. nevyžaduje přesnou kvantifikaci neoprávněných zásahů do práv chráněných tímto ustanovením (např. zjištění přesného počtu neoprávněně vyrobených rozmnoženin počítačových programů, filmových děl a hudebních alb), ale postačí zjištění těch skutkových okolností, z nichž bude patrné, že k zásahu do chráněných autorských a s nimi souvisejících práv došlo alespoň v takovém minimálním rozsahu, že je dán i potřebný stupeň nebezpečnosti činu pro společnost ve smyslu § 3 odst. 2 a 4 tr. zák., resp. že se obviněný dopustil takového činu ve značném rozsahu /§ 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák./.

Obdobně nalézací soud musí posoudit, zda a posléze z jakého důvodu jednání obviněného naplnilo formální i materiální znaky skutkové podstaty trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák., a všechny relevantní skutečnosti v tomto směru pak i jednoznačně ve svém rozhodnutí vyjádřit, tj. uvést je ve skutkové větě výroku o vině a blíže rozvést v odůvodnění.

Nejvyšší soud pro úplnost připomíná ustanovení § 265s odst. 1 tr. ř., které je nutno při dalším rozhodování respektovat.

V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání, neboť vady napadeného rozhodnutí vytknuté dovoláním a zjištěné Nejvyšším soudem nebylo možno odstranit v řízení o dovolání ve veřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nemajetková újma, nutná obrana \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opatrovník \(zmocněnec\) poškozeného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Právní styk s cizinou \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Podjatost soudce](#)
- [Poškozený \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odejmutí věci soudci](#)

- [Přerušeni výkonu trestu odnětí svobody](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Nesprávný úřední postup](#)
- [Adhezní řízení](#)
- [Poučení o přípustnosti dovolání v trestním řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)